

Phần 9

Chương 33

Là điện thoại của Nghệ Chấn Bình gọi tới.

Nghê San đã bỏ nhà ra đi.

Nghê Chấn Bình đã hỏi tất cả người quen, cuối cùng gọi cho Lục Phồn. Lục Phồn cúp điện thoại, cầm áo khoác định ra ngoài.

Nghê Giản từ trong nhà vệ sinh đi ra: “Sao vậy? Anh Háo Tử gọi anh đi sửa xe à?”.

“Không phải”. Lục Phồn không nói dối cô: “Nghê San đã đi cả đêm không về”.

Nghê Giản khẽ giật mình: “Là điện thoại của bố em à?”.

Lục Phồn gật đầu: “Em đợi ở đây, anh ra ngoài một lúc, giữa trưa về”.

Nghê Giản không đáp, im lặng mấy giây: “Cùng đi đi”.

Nghê Giản và Lục Phồn đến nhà của Nghệ Chấn Bình. Nghệ Chấn Bình không có ở đây, còn Lý Tuệ đang ngồi khóc chờ điện thoại trong phòng.

Từ lời khóc lóc kể lể của bà ta, Nghệ Giản đã hiểu đại khái. Nghệ San về muộn, bị Nghệ Chấn Bình mắng cho một trận, con bé giận dữ, âm ỉ làm loạn, nói không muốn sống trong nhà này nữa, sau đó ùng ùng đi xuống tầng, không quay về, điện thoại cũng tắt máy suốt.

Nghê Chấn Bình đến bây giờ vẫn đang ra ngoài tìm kiếm.

Lục Phồn hỏi kỹ tình hình xong liền rời đi. Nghệ Giản cũng đi cùng anh. Trên đường, Nghệ Giản hỏi: “Anh biết đi đâu tìm à? Sao không báo cảnh sát?”.

Lục Phồn đáp: “Con bé chẳng qua chỉ là hờn dỗi mà thôi, rất có thể đang ở nhà bạn học, sẽ không có chuyện gì đâu”.

“Không phải bố em nói đã hỏi bạn học rồi, không có tin tức gì đấy thôi”.

“Không phải bạn học nào cũng nói thật”.

Lục Phồn lấy từ trong ví ra một tờ giấy, trong đó là một số địa chỉ cần hỏi Lý Tuệ ghi lại, đều là những bạn học ngày thường có quan hệ tốt với Nghệ San.

Lục Phồn dẫn theo Nghệ Giản chạy một vòng. Quả nhiên, họ tìm thấy Nghệ San ở nhà bạn học Triệu. Nữ sinh này ở nơi khác đến đây, thuê một căn hộ nhỏ trong ngõ sau trường học, Nghệ San ở đó cả đêm.

Nghê San không ngờ người tìm thấy mình trước lại là Lục Phồn và Nghệ Giản. Nhìn thấy bọn họ, con bé sững sốt, sau đó định đóng cửa. Lục Phồn giữ cửa, cầm tay con bé lôi ra: “Về nhà”.

Lực tay anh rất lớn, Nghệ San tránh không thoát được, chỉ hét một câu: “Không về”.

Nghê Giản đứng nhìn, cúi đầu lấy điện thoại ra nhắn tin cho Nghệ Chấn Bình. Không bao lâu, Nghệ Chấn Bình và Lý Tuệ đến. Lý Tuệ thấy Nghệ San, khóc lóc chạy tới ôm lấy con bé. Nghệ San cũng khóc. Nghệ Chấn Bình vốn muốn mắng chửi Nghệ San thậm tệ, nhưng qua một đêm lo lắng, cũng không dám nặng lời với Nghệ San.

Cuối cùng, Nghệ San theo Lý Tuệ trở về nhà. Nhưng con bé vẫn tỏ ra hờ hững với Nghệ Chấn Bình, vừa về đến nhà đã bỏ vào trong phòng.

Nghê Chấn Bình muốn giữ Lực Phồn và Nghệ Giản ở lại ăn trưa nhưng Nghệ Giản từ chối. Lúc này, Lý Tuệ từ phòng Nghệ San đi ra, cũng bảo bọn họ ở lại.

Nghê Giản im lặng, nhìn Lực Phồn, Lực Phồn đồng ý.

Lúc Lý Tuệ nấu cơm, Nghệ Giản và Lực Phồn nói chuyện với Nghệ Chấn Bình trong phòng khách. lát sau, Lý Tuệ đi ra, mềm mỏng hỏi Nghệ Giản có thể giúp bà ta nhặt rau hay không.

Nghê Giản đi vào bếp. Lý Tuệ không để Nghệ Giản nhặt rau mà hạ giọng nói với Nghệ Giản mấy câu. Nghệ Giản nghe xong không lên tiếng, nhìn bà ta một cái, quay người ra khỏi bếp.

Cô muốn đi ngay nhưng thấy Nghệ Chấn Bình đang ngồi trên sofa nói cười với Lực Phồn, cô lại không nói nữa.

Ăn cơm trưa xong, Nghệ Giản và Lực Phồn đi về. Qua nửa ngày, tâm trạng Nghệ Giản hơi mệt mỏi. Lực Phồn thấy sự khác thường của cô, đang định hỏi thì Nghệ Giản chủ động lên tiếng.

“Sau này em không đến nhà họ nữa. Nếu còn chuyện như thế này, anh tự đi đi”.

Lực Phồn ngạc nhiên.

Nghê Giản hít một hơi, nói: “Bố em rất yêu Nghệ San, anh có thấy không?”.

Lực Phồn không biết trả lời như thế nào.

Nghê Giản cười cười: “Biểu hiện kia của anh là gì vậy?”.

Lực Phồn không đáp, ánh mắt lo lắng. Nghệ Giản cười một tiếng, vươn tay nhéo mặt anh.

“Em không sao”. Nghệ Giản tiếp tục: “Nhưng em không kiềm chế được có chút ganh tị. Em là người lòng dạ hẹp hòi, anh biết rồi đấy”.

“Em không phải như thế”.

“Sao cơ?”.

Lục Phồn trả lời: “Đừng nói mình như vậy”.

Nghê Giản cười khẽ, nghiêng mặt, không nói gì.

Ngày hôm sau, Lục Phồn bảo phải ra cửa hàng sửa xe. Nghê Giản nhớ tới trò khôi hài lần trước, hỏi: “Hôm đó em đánh Triệu Hữu Sâm, gây phiền toái cho anh Háo Tử. Anh ấy có nói gì với anh không?”.

Lục Phồn không ngờ cô lại nhắc đến vấn đề này, im lặng vài giây, lắc đầu.

“Không phiền toái gì cả, anh... Cũng không nói gì”.

“Nói dối”. Giọng Nghê Giản đều đều: “Anh vẫn nói dối là áp ứng, ngọc thể”.

Lục Phồn trầm mặc.

Nghê Giản ghé sát, nhìn chằm chằm vào mắt anh: “Anh ấy nói gì hả? À, để em đoán xem, có phải nói em học cái xấu? Hay là... bảo anh tránh xa em một chút, đừng để bị em trêu chọc, giống như lời Triệu Hữu Sâm nói, đúng không?”.

Lục Phồn vẫn im lặng, không gật cũng không lắc.

Nghê Giản: “Vậy em đoán đúng hết rồi”.

Cô thở dài: “Lục Phồn, anh không muốn giải thích với em à?”.

Lục Phồn nhìn cô.

“Không muốn thì thôi vậy”. Cô quay người đi.

Lục Phồn đứng dậy, ôm eo cô từ phía sau, giam vào trong lòng. Nghê Giản xoay người một cái, quay mặt về phía anh.

“Đây là ý gì?”. Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh. Môi Lục Phồn mấp máy, ánh mắt điềm tĩnh: “Em muốn nói, thì anh phải nghe, em không muốn nói, thì anh không cần phải nghe.”

Anh không nói muốn hay không, anh chỉ hỏi cô muốn hay không. Nếu mấy câu nói kia khiến cô khó chịu, vậy anh tình nguyện cả đời này không biết.

Nghê Giản nhìn Lục Phồn, bất động hồi lâu.

Sau khi lấy lại tinh thần, cô nói. Mấy chuyện kia không phức tạp, giải thích dăm ba câu là xong. Kể cả nhân phẩm của Mai Ánh Thiên, kể cả mối quan hệ của bọn cô.

Cuối cùng, Nghê Giản bảo Lục Phồn: “Em tìm anh, không phải vì em chơi chán phụ nữ, không phải vì thích sự mới lạ. Em biết rõ, em thích đàn ông”.

Nếu không, theo đuổi Tô Khâm suốt mấy năm qua được tính là gì đây.

Lục Phồn đi sửa xe, Nghê Giản ở nhà một mình, 10h hơn nhận được tin nhắn, là Mai Ánh Thiên đã trở về, hẹn cô ra ngoài.

Nghê Giản nhắn cho Lục Phồn xong liền đi ngay. Lúc lên xe, cô nhận được hồi âm của Lục Phồn.

“Đi chơi vui vẻ, khi về nhớ cho anh, chờ em”.

Mai Ánh Thiên quay đầu, thấy Nghệ Giản cười phơ phới, cô đảo mắt: “Động tình à?”.

Đuôi mày Nghệ Giản nhướn lên: “Không phục sao?”.

Mai Ánh Thiên mặc kệ cô, quay đầu chuyên chú lái xe.

Giống như trước đây, lại đến k11 địa điểm cũ, lần này một người xách một chiếc đệm đan bằng len thủ công, sau đó đến Nguyên Áo đi dạo, Nghệ Giản mua giấy vẽ.

Lúc ăn cơm, thi thoảng Nghệ Giản lại sờ chiếc đệm một phát rồi cảm thán: “Thật thoải mái”.

Mai Ánh Thiên nhìn cô khó hiểu: “Tật xấu gì vậy? Kiểu phân vàng này... Hừm, khiến thẩm mỹ hết thuốc chữa”.

“Đây là màu nâu nhạt! Nói mấy lần rồi”. Nghệ Giản cầm chiếc đệm gõ vào đầu cô nằng: “Màu này có gì không đẹp chứ, rất hợp với Lục Phồn đấy”.

“Lục Phồn?”. Mai Ánh Thiên nheo mắt, vẻ hứng thú: “Mua cho anh ấy à?”.

Nghệ Giản gật đầu. Mai Ánh Thiên cười một tiếng, hai giây sau, lắc đầu: “Nghệ Giản, cậu xong rồi”.

Nghệ Giản đang cúi đầu uống cà phê nên không nhìn thấy. Mai Ánh Thiên lại lắc đầu, không nói nữa.

Cơm nước xong xuôi, Mai Ánh Thiên nhận được điện thoại, phải đến đài truyền hình một chuyến. Đài truyền hình vừa hay cách đó không xa. Mai Ánh Thiên vớt xe cho Nghệ Giản, một mình đi vào.

Nghệ Giản lấy xe ở bãi đỗ, lái thẳng đến đường Trường Hải.

Đường tắc nghẽn, xe đi một đoạn thì ngừng, lúc đến ngã tư gặp đèn đỏ, sự kiên nhẫn của Nghệ Giản gần như khô kiệt. Cô bực bội vỗ vỗ tay lái, vô cùng buồn chán, hết nhìn đông sang nhìn tây.

Sau một phút, tầm mắt cô dừng lại. Cô nhìn thấy Nghệ San.

Đèn xanh bật sáng, tất cả xe nối đuôi nhau đi.

Trong tầm nhìn, một chiếc xe ô tô màu trắng đang chạy rất nhanh, Nghệ Giản nheo mắt, đuổi theo.

Trên xe.

Nghệ San ngồi ghế sau.

Miệng con bé bị bịt chặt, không phát ra được âm thanh nào, hay tay hai chân đều bị chế trụ, không thể cử động, chỉ có nước mắt lăn tạt do trên mặt.

Sức lực mạnh mẽ của hai nam sinh khiến con bé không thể phản kháng. Lúc này, bọn chúng chỉ quấn thúc cô, không làm gì hết. Nhưng Nghê San sợ hãi, toàn thân phát run. Con bé không dám giãy giụa, thậm chí không dám làm loạn.

Bọn chúng có tổng cộng bốn tên, hai tên tóc vàng, một tên tóc xoăn, một tên đầu húi cua. Trên mặt tên húi cua có vết sẹo, giống như ác quỷ. Con bé nhìn thấy, bọn chúng có hai con dao gọt trái cây.

Con bé không biết đám người này. Cách ăn mặc của bọn chúng giống như phường lưu manh. Con bé chưa từng thấy chúng, cũng không hiểu vì sao bọn chúng lại tới tìm con bé.

Nghê San bắt đầu hồi hận.

Giờ ăn trưa, Nghê Chấn Bình nói muốn đưa con bé đi học nhưng con bé không để tâm. Đã thế, lúc con bé vừa ra khỏi nhà vệ sinh, Trình Vũ muốn đi theo con bé, con bé không đồng ý nên đẩy mạnh hẳn ra.

Nghê San nghĩ lại, nước mắt trào thêm.

Tên nam sinh đang bùm miệng con bé mắng một câu: “Mẹ nó”, xong hẳn rút tay về, nhét một đồng giấy ăn vào miệng con bé.

Tên “Hoàng Mao” ngồi bên ghế phụ quay đầu hỏi: “Đệt, muốn giờ trò gì hả? Bịt cái miệng nhỏ của mày lại mày còn chê, hay là bọn tao đổi kiểu khác nhé”.

“Mày nghĩ hay nhĩ”.

Tên tóc xoăn xoa xoa tay, cười nhạt: “Con bé này không lớn lắm, vẫn còn quá nhỏ, lại thích khóc. Thật không hiểu sao Trình thiếu gia lại thích kiểu người này. Vì con nha đầu này mà không để ý đến chị Nhiên, hừm”.

Tên tóc húi cua ngồi bên ghế lái nói tiếp: “Câm mồm, đừng có ồn ào. Mặc kệ Trình thiếu gia có yêu bao nhiêu, tới nơi mau mau làm cho xong việc, tới đến tìm chị Nhiên lấy tiền đi uống rượu”.

Vừa nói xong, một đám trong xe cười cợt phụ họa theo.

Nghê San run lẩy bẩy hoảng hốt nhìn bọn chúng.

Chiếc xe tiến vào con đường vành đai, tiếp tục tăng tốc. Nghê Giản theo sát phía sau, rút điện thoại bằng một tay, bấm 110 hồi lâu nhưng không nhấn gọi.

Cuộc gọi này không thể gọi đi.

Cô ấn xóa, gửi tin nhắn cho Mai Ánh Thiên. Đang nhắn được một nửa, phát hiện chiếc xe phía trước rẽ ngoặt, qua con đường sỏi đá ổ gà, dừng trước khu nhà xưởng bị bỏ hoang.

Nghê Giản đỗ xe, nhập xong địa chỉ, sau đó xuống xe, mở cốp, lấy ra một chiếc gậy bóng chày.

Một giờ sau, chiếc xe con màu trắng rời đi, vòng ra bên ngoài, chạy như bay.

Mười phút tiếp theo, Nghê San tóc tai bù xù chạy ra.
Trên mặt con bé có dấu tay, đỏ đến dọa người.
Mặt trời di chuyển về phía tây, con bé chạy ngược gió, nước mắt giàn giụa.
Trên tay áo con bé có vết máu đỏ tươi.

Chương 34

Nghê San gặp may.

Sau khi chạy mấy trăm mét trên con đường quanh quẽ của vành đai thành phố, con bé đã gặp một chiếc taxi đi ngang qua.

Tài xế giật nảy mình nhìn bộ dạng con bé.

“Đi mau, đi mau”.

Giọng Nghê San run rẩy. Con bé đóng mạnh cửa chiếc xe lại.

“Cô bé...”.

Tài xế đang định hỏi một câu, Nghê San đã hét to: “Tôi phải về nhà. Đi mau lên”. Hết xong câu đó, con bé kiệt sức, mặc cho tài xế hỏi thế nào đi nữa, cũng không đáp một câu.

Tài xế bất lực, nói: “Dù sao thì cháu cũng phải cho tôi biết địa chỉ chứ”.

Nghê San nói địa chỉ.

Xe rời đi.

Nghê San không về nhà, con bé đến cửa hàng của Lý Tuệ. Con bé không có tiền trả tiền xe, bảo tài xế gọi cho Lý Tuệ. Lý Tuệ vội vàng chạy ra, thấy Nghê San hồn xiêu phách lạc. Nghê San chạy lại ôm lấy Lý Tuệ.

“Mẹ, con phải về nhà, con phải về nhà”.

Bốn giờ chiều, Nghê Chấn Bình bị Lý Tuệ gọi điện báo về nhà. Trong điện thoại, Lý Tuệ nói không rõ ràng, Nghê Chấn Bình không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Vừa vào nhà, chỉ thấy Lý Tuệ ngồi trên sofa khóc lóc. Nghê Chấn Bình hỏi cả buổi, Lý Tuệ mới thút thít nói rõ sự tình.

“San San không chịu nói, tắm rửa xong liền vào phòng, cũng không cho tôi chạm vào người nó. Ông xem này, ông xem này...”.

Bà ta lại khóc rống lên, chạy vào nhà tắm cầm chiếc áo khoác của Nghê San ra. Trên góc áo có vết máu loang lổ. Nghê Chấn Bình cũng bị giật mình. Ông sững sốt một lúc, kịp phản ứng, vội vã gọi điện cho thầy giáo chủ nhiệm, được biết Nghê San đã về từ trưa, sau không thấy quay lại học, cặp sách vẫn để ở đó.

Nghê Chấn Bình cúp máy, đến gõ cửa phòng Nghê San, bên trong không có phản ứng. Lý Tuệ lau nước mắt, đi đến ôn tồn khuyên nhủ, dỗ dành Nghê San mở cửa.

Trong phòng. Nghe San co rúm ở trong chăn. Toàn thân con bé run rẩy, trên mặt không ngớt nóng ran đau đớn. Con bé ôm đầu, cảm giác não sắp nổ tung.

Cô muốn chạy à? Thích chết thì chạy ngay đi để bọn chúng nhìn thấy...

... Im miệng chờ tôi ở đây. Làm loạn là tôi ném cô cho bọn chúng đấy...

... Trốn được rồi...

... Trốn được rồi...

...

Nghê San cắn răng, kéo gối che mắt, bóng tối khiến con bé cảm thấy yên ổn. Nhưng chỉ được một lát. Ngay lập tức, trước mắt lại bị vết máu tươi xóa không hết chiếm cứ. Con bé trợn mắt, nhắm mắt, đều giống nhau.

Máu vẫn chảy, chảy qua đồng ván ghép, chảy tới chân con bé, thấm ướt vạt áo. Mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ ngôi nhà hoang. Đó là máu của Nghe Giản.

Khi đó, con bé đang làm gì?

Con bé đang bịt chặt miệng mình, dòn hết sức lực để không thét lên. Bên tai, là giọng nói hoảng sợ của đám người kia.

“Đệt, chết rồi...”.

“Tùng Bao. Con mẹ nó, mày giết người rồi”.

“... Nó, nó chết rồi à?”.

...

“Ngây ra đây làm gì, chạy mau”.

Bọn chúng bỏ chạy.

Sau đó, con bé cũng chạy.

Không hề liếc nhìn.

Nghê Giản chết rồi. Nghe Giản chết rồi, chết trong ngôi nhà hoang kia.

Nghê San kéo chăn ra, đầu đổ đầy mồ hôi. Nhưng toàn thân con bé ớn lạnh.

Chết rồi, là sao?

Nghê San nằm trên giường, ánh mắt tê dại. Con bé nhìn chằm chằm lên trần nhà trơn bóng.

Không biết qua bao lâu, con bé thấy trên đây là gương mặt của Nghe Giản, đầy máu.

Con bé thét lên, cuồng loạn.

16h10, Lục Phồn tan làm.

Tiểu La thấy anh cầm theo đồ ăn, dò hỏi: “Anh Lục, có gì ngon thế?”.

Lục Phồn đáp: “Móng giò”.

Tiểu La ngạc nhiên: “Giữa trưa anh đi mua à? Mà sao anh lại chịu đi mua móng giò cơ chứ?”.

Lục Phồn: “Đổi tốt với cơ thể thôi”.

Nói xong, anh lái xe gấn máy, rời đi nhanh như chớp.

Tiểu La hùm một tiếng, cảm thán: “Lạ kỳ”.

Trương Hạo từ đâu đi đến, nhìn chiếc xe đã đi xa, lắc đầu: “Không thể cứu được”.

Lục Phồn về nhà, bắt đầu làm cơm tối.

Lần trước, anh mang móng giò hầm cách thủy đến cho cô, nhưng kết quả cô chưa được miếng nào. Lần này anh hầm một nồi, chỉ để một mình cô ăn.

Nghe nói trong móng giò có chất nhựa, rất tốt cho phụ nữ. Lục Phồn vừa rửa móng giò vừa nghĩ, nếu tốt như thế, sau này sẽ thường xuyên hầm cho cô ăn.

Lúc xào thức ăn là 5h10, Lục Phồn nhìn điện thoại, không thấy tin của Nghệ Giản.

Anh nhắn cho cô: “Đang ở đâu vậy? Cơm tối xong rồi”.

Đợi vài phút, không có hồi âm. Anh lại nhắn một tin nữa, ần hai chữ rồi thôi.

Có vẻ như quá nóng lòng.

Năm rưỡi, Lục Phồn làm xong hết thảy, nồi cơm điện đã nhảy sang chế độ “giữ ấm”, móng giò trong nồi cách thủy.

Nghê Giản vẫn không trả lời anh. Có lẽ cô không phát hiện ra.

Anh suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho cô nhưng nhận được thông báo thuê bao không liên lạc được.

Lúc này, có điện thoại gọi đến. Lục Phồn nhìn xem, là Nghệ Chấn Bình. Anh nhận điện, vừa nghe hai câu, sắc mặt chuyển sang lo sợ, chạy vội ra ngoài.

Năm rưỡi, Mai Ánh Thiên ghi hình xong, được đài truyền hình sắp xếp xe đưa về.

Chiếc xe hòa vào đường lớn, cô vuốt vuốt mi tâm, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, vừa mở nhìn, cô đã sững người.

“Sur phụ, quay đầu, nhanh lên”.

Lái xe Tiểu Ca ngạc nhiên, dừng xe hỏi: “Sao thế?”. Mai Ánh Thiên không kiên nhẫn, mở cửa xe, túm lái xe lôi ra, ngồi vào ghế lái, quay đầu chạy như bay. Trên đường, Mai Ánh Thiên vượt ba cái đèn đỏ, đến đường vành đai thành phố, chiếc xe gần như trong trạng thái trôi đi.

Sắc trời gần tối đen, trên đường vắng vẻ, chỉ có vài ba chiếc xe. Đằng trước có một chiếc xe gắn máy cũ đặc biệt dễ làm người ta chú ý.

Mai Ánh Thiên nhận ra người này. Chiếc xe của anh cũng chạy với tốc độ không bình thường.

Bọn họ gần như đến đích cùng một lúc, không ai để ý ai, xuống xe chạy vội.

Một chiếc xe taxi màu đỏ đỗ trước ngôi nhà xưởng cũ nát, Nghệ Chấn Bình cũng vừa đến. Lý Tuệ diu Nghệ San.

Nghê San chỉ về phía một căn phòng. Hai mắt Nghệ Chấn Bình đỏ sọng, siết nắm tay tập tễnh chạy vào trong. Lúc này, một cái bóng màu xám chạy lướt qua ông, xông vào trước. Một cái bóng khác theo sát đằng sau.

Trong phòng cực tối, có rất nhiều phế liệu, mùi ẩm mốc xông vào mũi. Một mùi khác so với mùi ẩm mốc còn rõ ràng hơn. Tất cả mọi người đều ngửi thấy được.

Bên cửa sổ chòng chát hai đống gỗ ván. Nghệ Giản nằm đó, bất động.

Lục Phồn chạy quá nhanh, đâm phải máu, trượt một phát, té ngã bên cạnh Nghệ Giản, tay đều là máu của cô.

Lạnh buốt dinh dính.

Giây phút này, thân thể của anh cũng lạnh toát, từ đầu đến chân.

Mai Ánh Thiên xông tới, đẩy anh ra, lật người Nghệ Giản, kiểm tra hơi thở, mạch đập của cô. Mấy giây sau, quay người gào lên với Lục Phồn: “Vẫn còn thở, chuyển đi mau”.

Lục Phồn ôm Nghệ Giản chạy như điên ra ngoài. Mai Ánh Thiên chạy theo, mở cửa sau xe, nhảy vào ghế lái. Lục Phồn ôm Nghệ Giản vào, cô lập tức lái xe.

Nhanh như tia sét.

Không ai để ý đằng sau một nhà ba người.

Toàn thân Nghệ Giản đầy máu, sắc mặt tái nhợt không giống người sống. Lục Phồn ôm chặt lấy cô, hay tay run rẩy. Trên người cô có rất nhiều vết thương, sau lưng, trên ngực, cánh tay, gò má đều có. Lục Phồn cởi áo, nhấn lên những vết thương ấy. Anh cắn răng, dán môi lên trán cô.

“Chờ một chút”. Anh im lặng cầu xin cô: “Nghê Giản, chờ một chút thôi”.

Đến bệnh viện, Nghệ Giản được đưa vào phòng cấp cứu. Sau đó, cả nhà Nghệ Chấn Bình chạy đến. Nghệ Chấn Bình chạy trước, Lý Tuệ và Nghệ San cùng theo sau.

“Tiểu Giản thế nào rồi?”. Nghệ Chấn Bình lau mắt, nghẹn ngào hỏi Lục Phồn. Sắc mặt Lục Phồn cực kém, ngời xồm bên tường, không trả lời.

Mai Ánh Thiên liếc mắt nhìn anh, nói: “Không bị thương chỗ hiểm, nếu đưa đến đây sớm sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Hiện tại mất máu quá nhiều, có thể chết”.

Trước mắt Nghệ Chấn Bình tối đen, bám vào tường mới không khỏi bị ngã.

“Tiểu Giản...”. Ông bắt lực gục đầu, tay che mặt, nước mắt chảy ra từ kẽ tay.

Đằng sau ông, gương mặt Lý Tuệ trắng bệch, cúi đầu nhìn Nghệ San. Nghệ San không ngăn được cơn ớn lạnh.

Mai Ánh Thiên im lặng, thu tất cả vào trong mắt. Cô đi thẳng tới trước mặt Nghệ San.

“Có liên quan gì đến cô?”.

Mai Ánh Thiên dáng người cao gầy, bộ dạng lạnh lùng cao ngạo khó tiếp cận, giọng cô lạnh tanh, chỉ cần hỏi một câu, Nghệ San đã sợ rồi. Con bé hoảng hốt ngẩng đầu, co rúm bên cạnh Lý Tuệ.

Lý Tuệ bảo vệ con bé, bồi rồi nói với Mai Ánh Thiên: “San San vẫn là con nít, cô, cô...”.

“Con nít?”. Mai Ánh Thiên cười lạnh.

Nghệ San khóc thành tiếng. Nghệ Chấn Bình quay người quát to: “Khóc cái gì mà khóc?”.

Trên mặt ông nước mắt giàn giụa: “Con nói sớm, Tiểu Giản sẽ không như vậy, sẽ không như vậy”.

“Ông mắng con thì có tác dụng gì”. Lý Tuệ cũng khóc: “Gặp chuyện thế này rồi, San San cũng sợ hãi, nó chỉ là một đứa bé thì biết gì chứ”.

“Đứa bé, đứa bé, bà biết nó là trẻ con đây”. Nghệ Chấn Bình suy sụp: “Tiểu Giản của tôi. Nó bị thương thành thế này, bị thương thành thế này...”.

Có y tá đi tới. Vì vậy, tất cả đều im lặng, chỉ có tiếng khóc rầm rứt.

Lục Phồn ngồi xổm đằng kia, từ đầu tới cuối không nói một tiếng. Anh nắm chặt tay, một giây cũng không buông.

Chương 35

Trời gần sáng, Nghệ Giản tỉnh dậy.

Tựa như vừa trải qua một giấc mơ.

Ngoại trừ toàn thân đau đớn thì không có cảm giác nào khác.

Lục Phồn từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn về phía giường bệnh trước. Vừa nhìn, ánh mắt liền dính chặt.

Cô đã tỉnh.

“Nghê Giản”. Anh há to miệng, trước khi giọng nói phát ra, người đã lại gần.

Đầu Nghê Giản không nhúc nhích, con người đảo một vòng, ánh mắt rơi trên gương mặt anh, hồi lâu không di chuyển.

“Lục Phồn”. Cô chớp mắt, giọng nói khàn khàn khô khốc.

Lục Phồn ngồi xồm bên cạnh giường. “Anh đây”. Anh nhanh nhẹn nắm chặt tay cô. Nghê Giản quan sát anh một lúc, nói: “Anh đi rửa mặt đi, trông khó coi quá”.

Lục Phồn gật đầu: “Ừ”.

Nghê Giản liếm đôi môi nhọt nhạt: “Em khát nước”.

“Ừ, em chờ anh một chút”. Lục Phồn đứng dậy, đến bên bàn rót nửa cốc nước, thử qua, hơi nóng. Thấy trên bàn có chai nước không, anh mở nắp, rót một ít sang, chỉnh thành nước ấm. Nghê Giản vẫn không cử động, dõi mắt theo. Khi anh quay người, cô liền ngoảnh đi.

Lục Phồn bung cốc tới. Nghê Giản nói: “Em không dậy được, anh giúp em uống đi”.

Tay Lục Phồn run run, lên tiếng: “Được”.

Nghê Giản hơi hé miệng. Một tay Lục Phồn khẽ nâng đầu cô lên, ghé chiếc cốc vào rìa môi cô: “Uống từ từ thôi”. Nghê Giản nhấp hai hớp, nghỉ một lát, uống thêm hai hớp nữa, dần dần cạn cốc nước.

Lục Phồn buông cốc, vươn tay giúp cô lau khóe miệng: “Nữa không?”. Nghê Giản lắc đầu, cổ bỗng cử động, xuyên xuống bả vai, đau đớn hết sức.

Cô cau mày, mím môi. Lồng ngực Lục Phồn như bị xé rách, nhúu mày theo.

“Đừng nhúc nhích”. Anh cúi người, ôm lấy mặt cô: “Nghê Giản”.

Không nói câu tiếp theo. Anh không cần hỏi, cũng biết cô đang nhịn đau.

Nghê Giản chớp mắt một cái mới trở lại bình thường, hít sâu một hơi: “Lục Phồn, tình hình của Nghê San sao rồi?”.

Lục Phồn hơi khựng lại, hạ giọng: “Con bé không sao”.

Nghê Giản ồ một tiếng, gương mặt nhọt nhạt không rõ cảm xúc. Lục Phồn nhìn cô, miệng khẽ áp úng, muốn nói gì đó nhưng thấy Nghê Giản đã nhắm mắt.

Cô bảo: “Lục Phồn, em ngủ tiếp đây”.

Lục Phồn im lặng, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô.

Lúc Nghê Giản tỉnh lần nữa, đã là choạng vạng tối.

Trong phòng bệnh rất đông người, có Mai Ánh Thiên và gia đình của Nghệ Chân Bình. Nghệ Chân Bình ngồi bên giường mắt đỏ hồng nói một hồi. Nghệ Giản vừa tỉnh ngủ, cơ thể lại vô cùng đau đớn nên không nghe lọt được mấy.

Lý Tuệ và Nghệ San từ đầu tới cuối không tới gần giường. Lý Tuệ mang theo bình giữ nhiệt, mấy lần nghĩ tới nghĩ lui, nhưng nhìn thấy Mai Ánh Thiên, lại không dám động đây.

Nghê San đứng núp cạnh cửa, cúi đầu suốt. Con bé không nhìn Nghệ Giản, cũng không nhìn người khác, chỉ đứng ở đó, cố gắng giảm bớt sự hiện diện của bản thân. Con bé không muốn, cũng không dám nhưng Lý Tuệ nói con bé phải đến.

Một lúc sau, Mai Ánh Thiên nói một câu: “Được rồi, để cô ấy nghỉ”.

Nghê Chân Bình muốn ở lại, Nghệ Giản không cho. Lúc gần đi, Lý Tuệ đặt chiếc bình giữ nhiệt lên bàn.

Bọn họ đi rồi, phòng bệnh vắng vẻ hơn. Mai Ánh Thiên ngồi cạnh giường, néo néo mắt Nghệ Giản: “Cậu phúc lớn, mạng lớn lắm đấy”.

Nghê Giản cười cười: “Tai họa nghìn năm để sót, nghe bao giờ chưa?”.

“Cậu cũng tự biết mình cơ đấy”. Mai Ánh Thiên xùy một tiếng: “Cậu đầu đất hay sao ấy? Nhìn xem, xem cậu đã làm chuyện ngu xuẩn gì kìa”.

Nghê Giản không cho là đúng, im lặng, nói lời cảm ơn: “Lại nợ cậu một mạng, mình nhớ kỹ rồi”.

“Thật ra lúc đấy không phải mình cứu. Tất cả do mạng cậu tốt, còn đứa em cậu thì...”.

Mai Ánh Thiên hừ một tiếng: “Con mẹ nó sống lâu thật”.

Nghê Giản sững sốt.

Mai Ánh Thiên không nhịn được định gõ đầu cô, tay vừa đưa đến trán liền thu lại.

“Con người xấu xa như cậu còn chơi trò tình nghĩa chị em nào tàn? Đây là tiết mục của cậu sao? Hay là cầm nhầm kịch bản rồi?”.

Nghê Giản đã quen Mai Ánh Thiên luôn nói chuyện qua quýt lỗ mãng. Nhưng đột nhiên nghe cô nói về Nghệ San như vậy, ngược lại có phần kinh ngạc.

Theo lý, Mai Ánh Thiên không biết Nghệ San, không đến mức vừa gặp đã có thể cảm nhận được thuộc tính nào tàn của Nghệ San.

Nghê Giản hỏi: “Con bé đã làm gì à?”.

“Cậu nói xem nó đã làm gì?”.

Mai Ánh Thiên nổi điên: “Nó bỏ chạy, vút cậu ở đây chứ còn sao nữa hả cái đồ đàn này”.

Nghê Giản nhìn cô, im lặng, trong lúc thất thần tay có cảm giác bị ai nắm lấy.

Quay đầu nhìn, là Lục Phồn. Anh nhìn cô, ánh mắt thâm trầm. Nghê Giản giật mình, định thần, cười với anh: “Không sao đâu”.

Mai Ánh Thiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn không được, tay tiếp tục vớ lên đầu cô. Lúc cô đang định gỡ xuống, tay liền bị Lục Phồn ngăn chặn. Lục Phồn che đầu Nghê Giản, nhíu mày nhìn Mai Ánh Thiên, không nói gì, nhưng Mai Ánh Thiên nhìn ra ý của anh.

Anh không cho cô gỡ đầu.

Nghê Giản quay sang, nói với Mai Ánh Thiên: “Cậu đừng giận, sau này mình sẽ không thế nữa”.

Mai Ánh Thiên: “Cậu còn dám nói sau này? Việc này chưa xong đâu”.

Nghê Giản khẽ giật mình: “Cậu định làm gì?”.

“Mấy tên khốn kiếp kia đến giờ vẫn đang nhờn như ngoài vòng pháp luật. Việc này cậu đừng có quản, sớm phân rõ giới hạn với con bé nào tàn kia đi, loại em gái như thế khỏi cần nhận”.

“Mình đâu có nhận”.

“Không nhận?”.

“Mình nhận mỗi bố mình thôi”.

Mai Ánh Thiên chỉ mất hai ngày để điều tra rõ sự tình. Cô không nói cho Nghê Giản, âm thầm tìm người xử lý mọi việc, đồng thời cho Nghê San một bài học. Một tuần tiếp theo Nghê San không đến trường, về sau đều do Lý Tuệ đưa đón hàng ngày.

Những chuyện đó Nghê Giản không hề biết, cô nằm trong bệnh viện mười ngày.

Lục Phồn chỉ được nghỉ ba hôm, anh định xin nghỉ phép nhưng Nghê Giản không cho. Cô không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của anh. Cuối cùng, Lục Phồn không lay chuyển được Nghê Giản.

Mấy ngày sau, tối nào anh cũng tới, ở cùng cô nửa tiếng xong lại chạy về đội.

Hàng ngày đến bệnh viện còn có Nghê Chấn Bình. Ông mang cơm tới cho Nghê Giản.

Ông mang đến, cô ăn.

Hai cha con cũng nói chuyện phiếm nhưng không ai nói chuyện Nghệ San. Mấy lần Nghệ Chân Bình định nói, đều bị Nghệ Giản lơ đi.

Ngày Nghệ Giản ra viện, Lục Phồn nghỉ làm. Mai Ánh Thiên lái xe đưa bọn họ trở về nhà trọ của Nghệ Giản. Mấy ngày phép mượn của người khác, Lục Phồn đều đã trả hết. Bảy ngày tất cả, anh không về nhà mà cùng ở lại với Nghệ Giản. Anh cũng không đi sửa xe, việc duy nhất là hàng ngày nấu ba bữa cho Nghệ Giản ăn. Miệng Nghệ Giản được Lục Phồn chăm sóc ngày càng kén chọn, cô không còn quen ăn ở bên ngoài nữa.

Tháng 11, Lục Phồn về đội, tháng 12 mới quay lại.

Khi anh về, Nghệ Giản lại chạy bản thảo.

Lúc Nghệ Giản bận rộn chạy bản thảo rất dễ cáu kỉnh, vui buồn thất thường. Trước kia ở cùng Mai Ánh Thiên, hễ cô chạy bản thảo, Mai Ánh Thiên đều chán ghét muốn chết, có khi còn trốn ra ngoài một tháng. Dám tiếp cận cô ngoại trừ kẻ cần tiền không cần mạng thì không có người thứ hai.

Tối hôm đầu tiên Lục Phồn trở về, tâm trạng Nghệ Giản vô cùng tốt, nhiệt tình như lửa.

Anh đang tắm, cô liền chui vào phòng tắm. Bọn họ làm từ phòng tắm lên đến giường. Có lẽ do lâu quá không làm nên hai người có phần không kiềm chế được. Cho đến lúc mồ hôi đầm đìa mới ôm nhau ngủ. Ngày hôm sau tỉnh dậy, toàn thân Nghệ Giản đau nhức, cổ họng ran rát.

Nghệ Giản duy trì tâm trạng tốt được hai ngày. Sau lại trở nên nóng nảy, xé liên tiếp tám trang bản thảo.

Lục Phồn làm bữa tối, đi vào phòng vẽ gọi cô ăn cơm nhưng Nghệ Giản không để ý. Cô đang sửa một đoạn hội thoại của nhân vật, sửa thế nào cũng cảm thấy không hợp, đầu óc nhanh chóng nổ tung.

Lục Phồn đi tới vỗ vai cô. Nghệ Giản nổi trận lôi đình, quẳng bút xuống đất, quay đầu hét to: “Đi ra ngoài”.

Lục Phồn giật mình, ngây người. Nghệ Giản hét xong, liền quay đi chỗ khác. Cô buộc tóc qua loa, nhắc bút tiếp tục ghi ghi xóa xóa.

Lục Phồn đứng một lúc, im lặng ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Sửa đến sửa đi mất nửa tiếng, Nghệ Giản làm theo mạch suy nghĩ, cảm hứng như sóng trào, hoàn thành liên tiếp năm bản vẽ. Cô buông bút, toàn thân như vừa bò từ mê cung ra, vươn hai tay, ngoẹo cổ, hít sâu một hơi.

Nghỉ ngơi một lúc, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Đã 9h30.

Nghệ Giản thoáng giật mình, nhớ ra, mí mắt nhảy dựng, co chân chạy ra khỏi phòng vẽ.

Lục Phồn nghe thấy tiếng động, ngẩng lên.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Nghe Giản ngậm ngừng, nhất thời không nói nên lời. Lục Phồn buông sách, đứng dậy đi tới, hỏi: “Vẽ xong rồi à?”.

Nghê Giản nhìn chăm chăm vào mắt anh, khẽ gật đầu. Lục Phồn nói: “Đi ăn cơm thôi”.

Anh tiến vào bếp. Nghe Giản hơi ngạc nhiên, sau đó cũng vào theo

Lục Phồn rút phích nồi cơm điện. Anh đặt thức ăn trong nồi cơm, để trạng thái giữ ấm, vẫn còn nóng hôi hổi.

Nghê Giản đi tới, thấp giọng hỏi: “Anh cũng chưa ăn à?”.

Lục Phồn quay đầu nhìn cô, gật một cái. Nghe Giản đứng đó nhìn Lục Phồn bê đĩa thức ăn ra, đặt lên bệ bếp, sau đó xới cơm cho cô.

Lúc ăn cơm, không ai nói chuyện. Thi thoảng Nghe Giản ngẩng đầu nhìn lên Lục Phồn nhưng không thấy bất kỳ biểu hiện gì.

Khi thu dọn, Nghe Giản bảo: “Để em rửa bát”.

Lục Phồn: “Để anh, em đi vẽ đi”.

“Em vẽ xong rồi, cứ để em rửa”. Nghe Giản lấy bát đĩa trong tay anh, đi nhanh vào bếp. Ai ngờ vì chạy nhanh quá, vừa mới tới cửa bếp, cô bị trượt một phát, ngã sấp người xuống đất.

Xui xẻo, toàn bộ bát đĩa bay hết, vỡ nát. Nghe Giản nằm rạp dưới đất, ngay người.

Lục Phồn không ngờ cô đi trong nhà cũng có thể té ngã. Lúc Nghe Giản được Lục Phồn đỡ dậy, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đống bát vỡ trên nền đất.

Lục Phồn nắm tay cô kiểm tra cẩn thận, không bị thương. Anh vén quần của cô xem xét đầu gối, quả nhiên đỏ ửng một cục. Nghe Giản không cảm thấy đau đầu gối. Cô nắm chặt tay Lục Phồn, vô cùng ủ rũ: “Vỡ hết rồi”.

Lục Phồn không lên tiếng, ôm cô đến bên sofa đặt xuống, chậm rãi bóp đầu gối cho cô. Nghe Giản nhìn anh hồi lâu, cúi xuống ghé sát, hôn lên mặt anh.

Lục Phồn ngẩng lên.

Nghê Giản nói: “Em xin lỗi”.

Chương 36

Nghê Giản hiểu tính mình nóng nảy không tốt, cũng biết Lục Phồn không trách cứ cô. Nhưng cô không muốn bỏ qua chuyện này nên trịnh trọng nói lời xin lỗi.

Lục Phồn nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, hơi ngạc nhiên: “Không có gì”. Nói xong anh lại cúi đầu, giúp Nghệ Giản bóp đầu gối, sau khi xong liền kéo quần cô xuống.

Nghê Giản không nói gì thêm.

Tháng mười hai thời tiết rất lạnh. Hàng ngày, Nghệ Giản ở trong phòng, điều hòa mở đủ nên không có cảm giác. Vừa ra khỏi cửa, mới biết gió rét cạo xương.

Lục Phồn đẩy xe máy ra khỏi hành lang, thấy Nghệ Giản đứng đó xoa tay. Cô choàng khăn quàng, gương mặt lộ trong gió, làn da trắng nõn bị gió thổi đỏ ửng lên.

“Sao em lại đi ra?”.

Anh đi tới kéo mũ áo khoác, trùm lên đầu cô. Nghệ Giản hà hơi, xoa xoa tay: “Đi với anh, lâu lắm rồi em không ra ngoài”.

“Lạnh lắm, em về đi”.

“Em cứ đi cùng đây”. Nghệ Giản lại gần chiếc xe, ngồi vào sau: “Đi thôi”.

Lục Phồn nhìn cô, lấy trong giỏ xe một chiếc găng tay da màu đen đưa cho cô. Nghệ Giản không cầm. Nghệ Giản bảo: “Anh đeo đi, em sẽ xỏ tay vào túi áo anh”.

Lục Phồn cúi đầu nhìn túi áo khoác, nở nụ cười: “Em nhớ đây”. Nghệ Giản cũng cười, vươn tay kéo anh: “Đi nào”.

Lục Phồn ngồi trên xe, đeo găng tay. Nghệ Giản vòng tay ôm eo anh, hai tay thọc vào túi áo anh.

Ấm áp như dự đoán.

Từ siêu thị trở về, mặt Nghệ Giản lạnh cóng đỏ thành mảng. Lục Phồn nhíu mày, đưa tay sờ.

Mịn màng trơn láng, và rất mỏng manh.

“Sau này ra ngoài em phải đeo khẩu trang vào”.

Nghê Giản: “Em không thích mang thứ đó”.

“Vì sao?”.

“Như bị bịt miệng, ngạt thở, cảm giác như sắp chết”.

Lục Phồn không phản đối.

Cuối năm, mọi ngành nghề đều rất bận rộn, đội phòng cháy chữa cháy cũng thế. Số lần ra quân của trung đội đường Trạm Giang mà Lục Phồn đang làm trong ấy tăng đột biến, sau 23 tết, điện thoại cứ đến tới tấp, hơn nửa trong đó đều là hỏa hoạn do đốt pháo hoa.

Trước giao thừa Lục Phồn không được nghỉ, anh và Nghệ Giản chỉ có thể liên lạc với nhau qua tin nhắn. Trời rất lạnh, Nghệ Giản không ra khỏi cửa. Cô ngồi trong nhà chờ đến đêm trừ tịch, đợi Lục Phồn nghỉ phép.

Năm nay cô không có ý định quay về đón năm mới với Trình Hồng, cũng từ chối ý tốt của Nghệ Chấn Bình. Cô cảm thấy, hảo ý của Nghệ Chấn Bình đôi lúc làm tổn thương người khác.

Ông nghĩ thế nào mà cho rằng cô đến nhà ông để đón năm mới, cùng Lý Tuệ và Nghệ San ăn bữa cơm tất niên là một lời đề nghị hay ho?

Bọn họ ngoại trừ ghét nhau ra thì không có cảm xúc gì khác. Hòa thuận, hay vui vẻ gì gì đó đều là những bộ phim truyền hình vớ vẩn.

Nghê Giản chỉ muốn, năm nay, cô và Lục Phồn ở bên nhau mà thôi.

Nhưng không ngờ, khi còn ba ngày nữa là đến lễ mừng năm mới, có một vị khách không mời mà đến.

Nghê Giản như thường ngày, tưởng nhân viên giao cơm hộp nên chạy ra mở cửa, cô vừa mở cửa liền thấy trợ lý của Trình Hồng.

Đã lâu Nghệ Giản không liên lạc với Trình Hồng. Cô bị mất điện thoại, chuyển nhà, không hề thông báo cho Trình Hồng biết. Suốt mấy tháng qua, Trình Hồng cũng không đến. Nghệ Giản không ngờ Trình Hồng sẽ phái người đến tìm cô.

Trình Hồng có năng lực, thuộc hạ của bà cũng như vậy, không có số điện thoại và địa chỉ của cô nhưng vẫn tìm đến đúng chỗ. Nghệ Giản không kiểm chế được ý muốn nghỉ ngơi bên cạnh Trình Hồng có rất nhiều tai mắt.

Nam trợ lý trẻ tuổi nho nhã lịch sự gọi một tiếng: “Cô Nghệ”. Nghệ Giản không hỏi nhiều, đi thẳng vào vấn đề: “Có chuyện gì?”.

Nghe anh ta nói rõ ý đồ đến đây của mình, Nghệ Giản nhú mày. “Tôi không có ý định trở về Bắc Kinh”.

Đôi phương nghe câu từ chối thẳng thừng, không hề sốt ruột, tiếp tục nói rõ ràng rành mạch với Nghệ Giản: “Tổng giám đốc Trình bảo tôi chuyển lời tới cô Nghệ. Rằng phu nhân đã nhượng bộ rất nhiều nên cô có chừng mực một chút. Vả lại, cô nên hiểu, tuy rằng phu nhân không sống ở thành phố này, nhưng muốn làm chút chuyện vẫn vô cùng dễ dàng, nhất là với một người vốn yếu thế như thế kia. Cho dù là lính đang thi hành nghĩa vụ quân sự, chưa chắc đã bung chắc được bát cơm, hưởng chi là người khác”.

Gương mặt Nghệ Giản dần dần cứng ngắt. Nửa phút sau, cô cười lạnh: “Câu này giống y lời bà ấy nói”.

Cảnh cáo và uy hiếp, đều là thủ đoạn Trình Hồng thường dùng. Nghệ Giản im lặng một lúc, nói: “Được, vậy anh nói cho bà ấy biết, tôi sẽ dẫn chồng tôi cùng về”.

“Việc đó chỉ e không được. Tổng giám đốc Trình căn dặn tôi bây giờ đưa cô đi Thượng Hải, ngày mai đến gặp phu nhân”.

Nghê Giản lạnh giọng: “Hôm nay tôi không thể đi được, anh đi đi, tự đi mà liên lạc với bà ấy”.

Buổi tối, Nghê Giản chủ động nhắn tin cho Trình Hồng. Trình Hồng trả lời một câu: “Mẹ không quan tâm, mừng thọ bà con phải đến, cùng dự lễ giao thừa. Con có thể dẫn cậu ấy trở về, nhưng đừng để chúng ta nhìn thấy cậu ấy”.

8h30 tối Lục Phồn từ trạm về. Đứng ngoài trời nửa tiếng đồng hồ, chân Nghê Giản nhanh chóng đông cứng.

Xe cứu hỏa lái vào chưa được bao lâu, Lục Phồn đã chạy ra. Anh không thay quần áo, người đầy bụi đất.

“Đến lâu rồi à?”.

“Không lâu”.

Anh sờ tay cô, lạnh thấu xương. Lục Phồn nhìn cô, đương nhiên tỏ ý nghi ngờ câu trả lời của cô. Nghê Giản liền thay đổi cách nói: “À, được một lúc rồi”.

Lục Phồn không đáp, chăm chú nắm tay cô ôm vào trong lòng tay ấm áp của mình. Anh cúi đầu nhìn thấy hai chiếc túi để bên chân cô.

Nghê Giản nhớ ra ý đồ đến đây, rút tay, xoay người nhấc hai chiếc túi đưa cho anh: “Em mua quần áo cho anh, khăn quàng cổ và giày nữa”.

Lục Phồn nhíu mày: “Mua nhiều làm gì?”.

“Mùa đông lạnh, phải mặc nhiều quần áo”.

Nghê Giản đặt chiếc túi cạnh chân anh, đứng thẳng người, nói: “Lục Phồn, em phải về Bắc Kinh rồi”.

Cô nói đến chữ cuối cùng, thấy ánh mắt Lục Phồn rọi thẳng. Anh im lặng nhìn cô, cứng đờ như pho tượng.

Nghê Giản biết anh đã hiểu lầm. Cô muốn cười nhưng không cười. Cô đưa tay chạm vào gương mặt anh, cũng lạnh buốt như tay cô. Vuốt ve như vậy, không ai sưởi ấm cho ai, nhưng Nghê Giản cảm thấy yên tâm.

“Không phải như anh nghĩ đâu”. Cô bảo: “Chỉ là đi qua năm mới, năm sau sẽ trở lại”.

Bờ vai căng thẳng của Lục Phồn buông lỏng. Hai giây sau, anh hỏi: “Không phải nói năm nay ở đây sao?”.

Nghê Giản ừ một tiếng: “Tính là thế, nhưng bây giờ thì không được”. Cô im lặng một lúc rồi tiếp tục: “Ngày mai, em phải đi rồi”.

Lục Phồn im lặng.

Bao năm qua, anh đều ở trong đội cho đến hết Tết, nhưng cơ hội nghỉ phép cho những đồng đội có gia đình. Nhưng hôm qua anh đã đăng ký nghỉ Tết âm lịch với đội trưởng. Anh xin nghỉ sáu ngày, từ giao thừa cho đến mừng năm.

Đây là năm mới đầu tiên anh và Nghê Giản ở bên nhau. Cô cũng nói, muốn ở cùng anh. Nói không cảm thấy mất mát, là giả. Trầm mặc một hồi, Lục Phồn hồ hững trả lời: “Được”.

Nghê Giản lẳng lặng nhìn anh hai giây, tay vói vào trong túi áo, lấy ra một thứ, đưa tới trước mặt anh. Nghê Giản bảo: “Anh cầm đi”.

Lục Phồn đồng ý nhận lấy, dựa vào ánh đèn để nhìn, là một chiếc vé tàu, đường sắt cao tốc. Vé tàu cao tốc như thế này, Lục Phồn đã từng mua giúp Háo Tử. Lục Phồn đưa mắt nhìn, thấy một dòng chữ nhỏ phía trên, 15h5 chiều ngày 30.

Đúng vào hôm giao thừa.

Lục Phồn ngẩng đầu.

Nghê Giản nói: “Nếu anh đã hết bận, muốn đi, thì cứ đi”.

Ngụ ý là, nếu như không được, hoặc không muốn, vậy thì quên đi.

Cô chuẩn bị cho anh một chiếc vé, anh đi hay không, không bắt buộc.

Hai mươi bảy tháng chạp, Nghê Giản trở lại Bắc Kinh.

Chồng của Trình Hồng hiện đang đảm nhiệm vị trí đáng ngưỡng mộ trong một công ty của gia đình. Trên ông ta còn có mẹ già, năm nay tám mươi tuổi nên tránh không được cần có người chăm sóc lúc ốm yếu. Với tư cách là con dâu, đây là việc Trình Hồng đương nhiên phải nhận trách nhiệm.

Bảy tuổi Nghê Giản theo Trình Hồng đến Tiêu gia, gọi Tiêu lão phu nhân một tiếng “bà”, tình cảm bà cháu không đến vài phần, chuyện nể mặt dù sao cũng không tránh được. Thêm nữa, Trình Hồng đặc biệt coi trọng chuyện này. Nghê Giản ngoại trừ nghe theo ý bà thì không còn lựa chọn nào khác.

Tiệc mừng thọ được xác định vào ngày 28 tháng chạp, địa điểm do Trình Hồng chọn, là khách sạn lớn của Trung Quốc nằm trong khu trung tâm thương mại.

Nghê Giản nghe xong địa điểm, liền nhận ra Trình Hồng khá mạnh tay. Trình Hồng mạnh mẽ, trước mặt tỏ ra hòa nhã như thế nào, không ai hiểu hơn so với Nghê Giản. Vì thế, Nghê Giản cũng biết, cuộc đời Trình Hồng có hai thất bại lớn, một là cuộc hôn nhân với Nghê Chấn Bình, hai là sự tồn tại của đứa con gái như cô.

Nghê Giản nhớ, mấy năm trước lúc vừa tới Tiêu gia, hoàn cảnh của Trình Hồng rất khó xử. Hơn một nửa nguyên nhân nằm ở chỗ mang theo đứa con của chồng trước. Hơn nữa, đứa con của chồng cũ lại là một đứa trẻ bị điếc.

Ở Tiêu gia, cho đến bây giờ, Nghệ Giản không phải là một đứa trẻ được mọi người quý mến.

Năm đó bị Trình Hồng cưỡng ép dẫn đến Bắc Kinh, bệnh tự kỷ của Nghệ Giản bộc phát ngày càng nghiêm trọng. Mấy năm đầu gần như không nói chuyện với ai, cô chỉ mở miệng khi thực hành phát âm.

Vì chuyện này, mà đứa em gái riêng luôn gọi cô là “Con nhỏ điếc”. Về sau, em trai cô cũng gọi cô như vậy.

Nghê Giản không có cảm tình với hai đứa em này. Sau cô ra nước ngoài du học, bọn chúng đi theo Trình Hồng đến NewYork, cô sống một mình ở Seattle, một năm không gặp nhau được mấy lần.

Mấy năm đó là quãng thời gian tự tại cuối cùng của cô.

Hiện tại, Nghệ Giản trở về nước, Tiêu Cần vừa mới tốt nghiệp, cũng đã quay lại Bắc Kinh, chỉ còn Tiêu Miển vẫn còn đang đi học. Nhưng mừng thọ bà nội tám mươi tuổi, đám con cháu của bà bất luận thế nào cũng phải trở về.

Tiêu Miển và Nghệ Giản kẻ trước người sau đi đến. Còn Tiêu Cần đã sớm ngồi bên cạnh Tiêu lão phu nhân, một tiếng bà nội hai tiếng bà nội.

Tiêu Cần nhìn thấy Nghệ Giản ở cửa sảnh tiệc, nhàn nhạt gọi một tiếng: “Chị cả” rồi đi vào. Cũng không thèm nhìn thẳng vào cô.

Khách khứa đến dự yến tiệc đông chật cả sảnh đường, Tiêu lão phu nhân bị một đám người vây quanh như trăng giữa các vì sao. Nghệ Giản nhìn mà hoa mắt chóng mặt. Cô đứng một lúc, đi đến tặng quà cho Tiêu lão phu nhân. Cô gọi một tiếng: “Bà”, vô cùng khách khí và xa cách.

Đã hai năm Tiêu lão phu nhân chưa gặp Nghệ Giản, đối với cô cũng không có gì ấn tượng, ánh mắt vẫn đục nhìn chằm chằm vào Nghệ Giản hồi lâu, nhớ lại: “Là Tiểu Giản đấy à?”.

Bà vừa nói xong, người bên cạnh mới đưa mắt nhìn Nghệ Giản. Mấy vị phu nhân, tiểu thư, già có, trẻ có kia, Nghệ Giản không nhận ra một ai, nên cô kiên quyết không chào hỏi, chỉ nhìn mình Tiêu lão phu nhân, trên miệng treo ý cười cứng đờ.

Bên cạnh, Tiêu Cần điệu bộ tươi cười đứng ra giới thiệu: “Mọi người chưa biết sao? Đây là chị cả của tôi. Chị ấy thường xuyên bận rộn, năm nay khó khăn lắm mới thấy lộ diện đến mừng thọ bà nội. Vừa hay nhân cơ hội này giới thiệu với tất cả mọi người”.

Nói xong, cô ta nói với Nghệ Giản: “Lại đây nào chị cả, chị cũng đến chào hỏi mọi người đi”. Nghệ Giản mím môi nhìn cô ta một cái, di dời ánh mắt, ngắn gọn: “Chào mọi người, tôi là Nghệ Giản”.

Mọi người nhìn cô gật đầu.

Nghê Giản không phải người ngu, trong những nụ cười ấy ẩn chứa ý vị sâu xa. Cô nhìn là hiểu. Cô họ Nghê, không phải họ Tiêu. Cô biết, tất cả mọi người đều đang để ý.

Nghê Giản cũng cười cười, im lặng không nói gì thêm.

Nhưng Tiêu Cần lại rất nhiệt tình. Cô ta giới thiệu thay: “A, tôi quên không nói, chị gái tôi khá đặc biệt, chị ấy bị điếc, không nghe được. Vì vậy, mọi người muốn nói chuyện thì phải đứng trước mặt chị ấy, như vậy chị ấy mới có thể thấy được”.

Tiêu Cần nói xong mỉm cười với Nghê Giản. Nghê Giản mặt không cảm xúc nhìn cô ta. Đám người bắt đầu xì xào bàn tán, cô không nghe được, cũng không muốn mắt công nhìn từng người một.

Giờ phút này, cô nhận ra, chuyện mình không muốn làm, người mình không muốn gặp, gặp gỡ những người không muốn tiếp xúc với mình, thấy mệt mỏi hơn so với dự tính.

Cô đã cố gắng nhưng không có cách nào làm tốt hơn. Nếu Trình Hồng không hài lòng, cô cũng chẳng còn cách.

Nghê Giản đứng yên lặng vài giây, không nói một câu. Tiêu Cần cảm thấy hết hứng, mặc kệ cô, nhanh chóng đưa ra chủ đề mới, thu hút bao nhiêu ánh nhìn của mọi người.

Nghê Giản tìm nơi vắng vẻ yên tĩnh ngồi xuống. Trong lúc ấy, ánh mắt của cô chạm phải cái nhìn của Trình Hồng ở phía xa xa thêm vài lần nữa. Nghê Giản tưởng tượng, đây chẳng khác gì trạm điều tra.

Sau đó, cô đi cửa ngách chạy trốn khỏi bữa tiệc.

Mười giờ tối, Nghê Giản vẫn lang thang trên đường Trường An.

Gió Bắc Kinh giữ dội hơn so với phía Nam.

Nghê Giản không mang khăn quàng, gió quẩn quanh chiếc cổ trần mịn, chui qua khe hở quần áo đi vào, lạnh khiến răng va lập cập. Cô lấy điện thoại trong túi quần ra, dựa vào đèn đường nhắn tin cho Lục Phồn: Hôm nay anh bận không?

Rất nhanh nhận được hồi âm - Khá bận, báo động bốn lần. Em vẫn khỏe chứ? Bắc Kinh lạnh lắm phải không?

Nghê Giản cười cười, nhắn lại: Còn phải nói.

Lục Phồn: Mặc nhiều vào, nhớ mang khăn quàng cổ.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Nghê Giản sợ run cả người, cô đưa tay sờ cổ, hơi lạnh đâm vào tay. Cô dựa vào cột đèn ngồi xồm xuống, dùng ngón tay sắp đồng cứng để nhắn tin: Vâng, anh cũng thế nhé. Nhớ đi giày ấm vào. Dừng một chút, cô ấn thêm mấy chữ: Ngày kia, anh có tới không?

Ngừng hai giây, cô lại xóa từng chữ đi, thay bằng năm chữ khác: Không nói nữa, ngủ thôi.

Đêm 30, tuyết rơi.

Đã bao năm, Nghệ Giản một lần nữa nhìn thấy tuyết rơi ở Bắc Kinh, vẫn tựa như lông ngỗng, hết lớp này đến lớp khác, bông bành phiêu diêu.

Trời lạnh hết sức, nhưng vẫn phải tham gia yến tiệc.

Bữa cơm tất niên lần này, xem như bữa tiệc gia đình. Ăn uống ở nhà hàng Bắc Kinh, năm giờ bắt đầu, tám giờ kết thúc.

Mọi người trong nhà đều về khu nhà cũ (tổ tiên để lại). Buổi tối, Trình Hồng ở nhà sắp xếp một số việc khác.

Nghê Giản đợi thêm vài phút rồi bỏ đi.

Hai ngày trước, Trình Hồng đưa xe cho Nghệ Giản dùng, chìa khóa vẫn trong tay Nghệ Giản. Nghệ Giản lấy xe, rời khỏi khu nhà cũ.

Trong đêm trù tịch tuyết bay, Nghệ Giản lái xe một mình giữa trời đầy pháo hoa đi đến nhà ga phía nam Bắc Kinh.

Cô không nhận được tin nhắn của Lục Phồn.

Cô cũng không hề hỏi anh.

Đêm nay, cô sẽ đợi ở đây.

Anh đến, bọn cô sẽ đón năm mới cùng nhau.

Anh không đến, cô sẽ đi vào lấy vé, bắt chuyến tàu sáng sớm.

Cô không nói cho anh biết, hôm đó, cô đã mua hai chiếc vé.